

Kışı Beklerken

– AhmetÇELİK · 28 Kasım 2018

Sevgiliden eserle saflık yüzden akarken
İlkbahar da denilen çocukluk çağı bitti
Gönüldeki heyecan bir kıvılcım yakarken
Bedenen gelişmeye günler günleri itti.

Kâr zarar hesabıyla çok gayretli çalışma
Evim eşim ve aşım onla bunla dalaşma
Bazen hüznle dolup bazen arsız yılışma
Bir hasat mevsimi yaz gençlik dönemi gitti.

Kalbi hana çevirip dönüp baktım geriye
Buzdan artık su kalır koş dendi ileriye
Güzellik gelir geçer kanma asla deriye
Çok ağlayıp gülerek gözler neyi seyretti?

Zamanda bineğimiz büyük aşkı unuttuk
Bu gün yarın diyerek kendimizi uyuttuk
Bir sürat makinesi düşünceyi kuruttuk
Harmanlandı sonbahar hücreleri gevşetti.

İç buyduran cinsinden bak rüzgârlar esiyor
Donmuş yaprak misali yerden ayak kesiyor
Sıfırlanmış sonuca benliğimse küsüyor
Gerçekte son kış kaldı tende ne varsa yitti.

16.10.2018

Ahmet Çelik